

Ὁ ἴδιος θίασος ἀνέβασε μετὰ τὸ ἔργον αὐτὸ μιὰ οὐγγαρέζικη κωμῶδία τοῦ Φεντόρ μὲ θέμα τὴν ζηλοτυπία τοῦ συζύγου ποῦ νομίζει ὅτι ἀπατᾶται χωρὶς ν' ἀπατᾶται. Ὁ συγγραφέας ἔδωσε αὐτῇ τὴ θέση στὸ ἔργο του ἀπὸ ἐθνικὴ ἰδιοσυγκρασία. Στὸ ἴδιο θέμα ἓνας Γάλλος θὰ ἔβαζε τὴν γυναῖκα ν' ἀπατήσῃ πραγματικὰ τὸν ἄνδρα τῆς κατὰ τὸν διαβολικώτερο τρόπο. Ὅλη ἡ πλοκὴ τῆς ὑποθέσεως γίνεται ἐξ ἀφορμῆς ἑνὸς στυλογράφου ποῦ ἀγόρασε ἢ σύζυγος καὶ τὸν προσέφερε σ' ἓνα θαυμαστή τῆς... γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῇ. Ἀπὸ τὸ γεγονός αὐτὸ καὶ τὸ ἔργο τιτλοφορεῖται «στυλό». Ἔχει διαλόγους ἔξυπνους, λεπτομέρειες πολὺ ψυχολογημένες, καὶ δράση ποῦ ξεφεύγει ἀπὸ τὴν κοινοτυπία. Τὰ σκηνικά του εὐρήματα ἐπίσης εἶνε συγχρονισμένα καὶ μόνο ἐπειδὴ ὁ συγγραφέας δὲν ξεγλυστρᾷ ροῦπι ἀπὸ τὴν κεντρικὴν ἰδέαν του, τὸ θέμα τραινάρει κάπως. Ἡ ἐκτέλεση ἦταν ἐπιμελημένη. Ξεχωριστὸ λόγο εἶνε δίκαιο νὰ κάνομε γιὰ τὸν κ. Εὐθυμίου ποῦ τὸ ἀβίαστο παίξιμό του καὶ ὁ συνδυασμὸς τοῦ ψυχολογικοῦ χρωματισμοῦ τῆς φωνῆς του μὲ τὴν ἐναλλαγὴ τῆς μιμικῆς τοὺς μᾶς κάνει νὰ περιμένουμε πολλὰ ἀπὸ τὴν ἐξέλιξί του στὸ εἶδος τοῦ καρατερίστα—κωμικοῦ.